

Vážení rodiče

Posíláme vám příběh z naší poslední oddílové výpravy, tak jak ji prožívaly vaše děti.

Jak jsem se měl na výpravě.

Na výpravu jsem se těšil už dlouho předem. Maminka mi zabalila do batohu všechno potřebné už ve čtvrtek, abychom v pátek nemuseli spěchat.

Sraz byl na náměstí, kde jsme s ostatními dětmi a vedoucími nastoupili do autobusu, který nás odvezl až před školu do Cerhovic, kde jsme spali. To bylo fajn, protože jsem se trochu obával toho, jak se mi ponese starý dědečkův batoh a spacák, který jsem měl v ruce, protože do batohu se nevešel. Když jsem si ho zkoušel nosit doma, byl těžký, i když byl vlastně docela malý a prázdný. K tomu ještě taška se svačinou, pro kterou už nebylo nikde místo.

Cestou na výpravu jsme pozorovali nádhernou bouřku, která se k nám blížila ze směru, kterým jsme jeli. Po celé obloze se blýskalo a po chvíli začalo i pršet. Docela mě překvapilo, jak rychle se dokáže změnit počasí, protože při nastupování do autobusu ještě svítilo sluníčko a všichni na sobě měli jen trička s krátkým rukávem, nebo košile. Já taky, ale na rozdíl od většiny dětí jsem měl svojí bundu ve velkém batohu dole v kufru autobusu. I pláštěnku. To jsem měl ještě štěstí, protože než jsme dojeli na místo, přestalo pršet.

Hned po příjezdu jsme se ubytovali v tělocvičně místní školy. Spali jsme na karimatkách a ve spacáku, po družinkách kvůli přehlednosti. Po rozbalení a „ubytování“ jsme celý večer hráli různé hry. Byli jsme rozděleni na dvě stejně silná družstva, která proti sobě soutěžila. Hráli jsme třeba Elektriku, Hade kde jsi, nebo Bingo. Bingo mě bavilo nejvíc, ale na začátku jsem všechny trochu zdržel, když jsem hledal tužku, marně. Nakonec jsem si jí musel půjčit.

V půl desáté jsme si šli vyčistit zuby. To jsem si vlastně poprvé uvědomil, na co jsme při balení zapomněli. Na přezůvky. Že mě celou dobu trošku zábly nohy, mi ani moc nevadilo, ale když jsem si u umyvadla omylem stoupl do vody, to už bylo nepříjemné. Doufám, že to nebylo už u pisoáru.... Ve spacáku jsem se ale zahřál.

Chvíli mi trvalo, než jsem usnul, protože pokaždé když vedoucí odejdou na poradu, vypukne velká vřava. Všichni si povídají, nebo pokřikují a my menší svítíme baterkami, dokud nám je vedoucí nezabaví. Já jsem byl tentokrát hodný. Měl jsem sice baterku, ale skoro nesvítila. Tak už je to na druhé výpravě, budu muset poprosit rodiče, aby mi koupili nové baterie.

Ráno byla rozcvička, ale tentokrát mnohem zábavnější. Kousek od školy je park plný prolézaček a tak jsme běhali, šplhali a přeskakovali vše, co nám stálo v cestě. Za pár minut už jsem byl úplně vzhůru. Po snídani, ke které byly rohlíky se sýrem, nebo s povídky jsme si měli zabalit na výpravu. Při balení mi pomáhala Markéta. Společně jsme zjistili, že mi chybí líh do vařiče, obal na ešus a že mám jen malou, ani ne půllitrovou lahev na vodu. Kdybych měl ale 1,5 litrovou jak mám správně mít, nevešla by se mi do batůžku. Taky moje pláštěnka ze slabého igelitu nezabrala moc místa, takže se nám nakonec podařilo vše do batůžku nacpat. Budu si muset vybrat s tatínkem nějaký větší, do kterého si zabalím vše potřebné a sám

Potom už jsme vyběhli před školu na nástup před výpravou. Hned ve dveřích mě ale zastavil Petr, kde prý mám čepici. Tak jsem si uvědomil, že jsme s Kubou jediná dva, kdo ji nemají. Ráno byla při rozsvícení pěkná zima a foukal vítr. Musel jsem si půjčit šátek a uvázat si ho místo čepice, protože jinak by mi určitě upadly uši. Znovu jsem si vzpomněl, jak bylo ještě včera teploučko... Po nástupu jsme vyrazili na kopec za vesnicí, kde byla rozhledna. Šli jsme na ní kvůli bezpečnosti po partách. Jedna parta šla nahoru, druhá hrála dole na schovku. Z rozhledny byl krásný výhled do celého kraje, jen jsem se trochu bál vystoupat vzhůru po schodech, skrz které bylo vidět až dolů na zem. Cesta dolů byla ještě horší, ale zvládli to všichni. Potom jsme si zahráli na louce vedle rozhledny lakros a kdo neměl lakrosku, házel si ringo kroužky. Potom jsme ještě hráli Hadrákovou bitvu, ale protože jsem neměl hadráky, jen jsem přihlížel z povzdálí a nadával si, proč jsem mamince nepomohl s balením. Určitě bych na hadráky nezapomněl.

Na oběd jsme zastavili na další pěkné louce, odkud byl výhled na zbirožský zámek. Jako na každé výpravě jsme si vařili polévku a čaj na liháčích. Já jsem ale neměl líh. Díky tomu jsem sice měl víc místa v batohu, ale hrozilo, že nebudu mít teplou polévku ani čaj. Naštěstí jsem se dostal do party, kde ostatní líh měli. Kdyby ostatní také nevezli líh, asi Nabídnul jsem tedy do skupiny alespoň svůj prázdný ešus – voda z malé lahve mi došla hned po lakrosu. Po výborné gulášovce jsme ještě měli chleba s vepřovku, paštikou, nebo rybičkami a cibulí. Teplý a sladký čaj po obědě mi posloužil jako zákusek a taky mě příjemně zahřál.

Po obědě jsme si zahráli Na buldoky, Hutututu a Křepelky a rozloučili se s dívčí částí výpravy. Holky se vracely do školy, aby pro nás připravily vajíčka, a my kluci jsme se vydali hledat vrbičky, abychom si mohli nařezat proutky na hodovačky. Museli jsme pospíchat, protože se k nám blížila od západu podobná bouřka, jakou jsme zažili cestou autobusem. Jen co jsme si opatřili proutky, spadly první kapky a tak Petr zavelel, abychom si vzali pláštěnky. Vytáhl jsem tedy svojí „igelitku“, ale bohužel za rukáv, který mi zůstal v ruce. Druhý rukáv vzal zasvě, když jsme prolézali křovím. Záviděl jsem všem, co měli JPčko. Je zelené a hlavně vydrží nějaký ten šrám, protože je to bytelná vojenská pláštěnka. Navíc se dá koupit za osmdesát korun. Taky mi studily mokré tepláky a sjížděly pořád dolů. Kamarádům, co měli plátěné kalhoty, bylo hej. Kalhoty měli jen vlhké a rychle jim uschly.

Po příchodu do školy jsme ještě před večeří pletli pod dohledem vedoucích hodovačky. Po jídle začali přípravy na noční hru. Nebyla dlouhá a potřebovali jsme na ní jen baterku a tužku. Byl jsem ve dvojici s Karolínou. Ta měla čelovku, která na rozdíl od té méj svítila, ale nakonec jsme jí ani nepotřebovali. Svítil měsíc, a na louce kde jsme hledali skřítky, bylo vidět skoro jako ve dne. Skřítkci byli schovaní na okrajích lesa a každý z nich vydával nějaký zvuk, podle kterého jsme je mohli najít. Bylo ale potřeba chodit potichu a moc nemluvit, abychom je nevyplašili. Kdo našel první deset z jedenácti skřítků a došel do cíle, ten zvítězil. My jsme s Kájou skončili druhí. Noční hra byla, super. Jen mi byla trochu zima, protože bylo jasno a teplota musela být určitě kolem nuly. Chybělo mi pořádné teplé oblečení, ale kamarádi pomohli. Také jsem měl od rosy úplně promáčené tenisky. Kája mě litovala, protože sama měla kožené pohodlné a pevné pohorky, ale nemohla mi nijak pomoci. Naštěstí hra trvala jen asi dvě hodinky a my byli rychle zpátky ve škole a ve spacáku. Tuhle noc nikdo moc nezlobil a všichni usnuli, jako když je do vody hodí.

Nedělní ráno začalo podobně jako na loňské velikonoční výpravě. Holky se brzy vytratily z tělocvičny, a když jsme vstali my, už byly dávno připravené s lahvemi naplněnými vodou. Chvilí nám trvalo, než jsme je všechny objevili a vyplatili našimi pomlázkami, ale odměna byla sladká. Krom vajíček, která nám včera

připravily jsme si vyhodovali i nějaké sladkosti. Po snídani už nás čekalo jen balení batohů a odjezd autobusem ke Krušné hoře. Odtud jsme šli asi pět kilometrů lesem do Nového Jáchymova. Cestou jsme hráli několik her, naobědvali jsme se a kolem druhé hodiny jsme nastoupili do autobusu a jeli domů. Cesta utekla rychle a za chvíli už jsem se vítal v Unhošti s rodiči. Vyběhl jsem z autobusu jen s batohem a úplně zapomněl na spacák, který zůstal uvnitř. Naštěstí je zvykem, že vždy někdo z vedoucích zkontroluje, jestli někdo něco nenechal v autobuse, nebo vlaku. Takže mi ho Lukáš donesl, ještě než si mě rodiče stačili odvézt.

Na výpravě se mi moc líbilo a určitě pojedu i příště. Jen si musím ještě sehnat pár důležitých věcí, bez kterých to nejde. Naštěstí to jsou věci jen za pár korun. A taky si na další výpravu zabalím do většího batohu a budu balit podle oddílového zápisníku, abych na nic nezapomněl.

Zapsal Žlababa